

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC L. C. I. proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 64750/01)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

7. června 2005

Tato verze rozsudku byla opravena dne 4. října 2005 podle článku 81 Jednacího řádu Soudu.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci L. C. I. proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a pan S. NAISMITH, *zástupce tajemnice sekce*,

po poradě konané ve dnech 7. prosince 2004 a 19. května 2005,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat posledně uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 64750/01) směřující proti České republice, kterou dne 13. listopadu 2000 podala Soudu česká společnost L. C. I. (Legal Consultancy International) („stěžovatelka“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelku zastupuje pan Vojta, jednatel.* Česká vláda („vláda“) je zastoupena svým zmocněncem panem V. A. Schormem.

3. Stěžovatelka s poukazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy namítala zejména nepřiměřenou délku občanskoprávního řízení.

4. Stížnost byla přidělena druhé sekci Soudu (článek 52 odst. 1 Jednacího řádu Soudu). V souladu s článkem 26 odst. 1 Jednacího řádu Soudu byl v rámci této sekce ustaven senát k projednání případu (článek 27 odst. 1 Úmluvy).

5. Rozhodnutím ze dne 7. prosince 2004 Soud prohlásil stížnost za částečně přijatelnou.

6. Strany nepředložily písemná stanoviska k odůvodněnosti stížnosti (článek 59 odst. 1 Jednacího řádu Soudu) a senát rozhodl, že není nutné konat ústní jednání (článek 59 odst. 3 *in fine* Jednacího řádu Soudu).

SKUTKOVÝ STAV

7. Stěžovatelka je společností s ručením omezeným se sídlem v Praze, založenou podle českého práva.

8. V září roku 1991 uzavřela stěžovatelka smlouvu se státním podnikem Z., na jejímž základě se zavázala poskytnout Z. pomoc při transformaci mimo jiné tím, že vypracuje privatizační projekt. Ve smlouvě byla rovněž stanovena cena za tyto služby s tím, že podle

* Opraveno dne 4. října 2005. Původní znění věty bylo: „Stěžovatelku zastupuje pan Vojta, advokát působící v Praze.“

článku V. měla být „po realizaci privatizačního projektu“ poskytnuta dodatečná částka ve výši 640 000 Kč (20 382 €).

9. Dne 2. června 1992 podala stěžovatelka ke Krajskému obchodnímu soudu v Praze (dále jen „obchodní soud“) žalobu, jíž se domáhala zaplacení částky 640 000 Kč, kterou státní podnik Z. odmítl uhradit, přestože mu byl privatizační projekt předložen ve sjednané lhůtě. Vláda podotýká, že stěžovatelka zaplatila soudní poplatek teprve dne 7. září 1992.

10. Podle tvrzení vlády podala stěžovatelka dne 10. února 1993 u obchodního soudu návrh na vydání předběžného opatření. Dne 3. září 1993 byl její návrh zamítnut. První ústní jednání se konalo v říjnu 1993. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky, který měl být před soudem vyslechnut, byl nepřítomen pro nemoc, bylo jednání odročeno na listopad 1993 bez bližšího upřesnění.

11. Dne 14. prosince 1993 konal soud ústní jednání a dne 21. prosince 1993 vydal rozsudek, jímž žalobu stěžovatelky zamítl.

12. Dne 25. ledna 1994 se stěžovatelka odvolala k Vrchnímu soudu v Praze.

13. Dne 23. listopadu 1994 konal vrchní soud ústní jednání. Jednání nařízené na 21. června 1995 bylo odročeno z důvodu nemoci jednoho ze soudců. Další ústní jednání se konalo dne 12. září 1995, které ovšem bylo odročeno z důvodu ztráty jedné z listin předložených stěžovatelkou. Následujícího dne však stěžovatelka zmíněnou listinu objevila ve spisu, kde zároveň našla vyjádření předložené státním podnikem Z., které jí předtím nebylo poskytnuto.

14. Dne 14. září 1995 vznesla stěžovatelka námitku podjatosti vůči soudcům senátu pověřeného projednáním její věci. Dne 18. prosince 1995 rozhodl vrchní soud o vyloučení dvou soudců z projednání věci pro pochybnosti o jejich nestrannosti.

15. Vrchní soud dne 3. dubna 1996 zrušil rozsudek ze dne 21. prosince 1993 z důvodu procesních vad a vrátil věc obchodnímu soudu.

16. Dne 18. dubna 1996 vznesla stěžovatelka námitku podjatosti samosoudce obchodního soudu. Vrchní soud dne 4. října 1996 rozhodl, že zmíněný soudce není z projednávání věci vyloučen.

17. Dne 15. května 1997 se před obchodním soudem konalo ústní jednání. Na jednání dne 2. října 1997 byl vyslechnut jeden svědek.

18. Dne 2. října 1997 obchodní soud žalobu stěžovatelky opětovně zamítl. Stěžovatelka se dne 30. října 1997 odvolala.

19. Vrchní soud se ztotožnil se závěry, k nimž obchodní soud dospěl na základě provedených důkazů, a dne 15. září 1999 rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

20. Dne 10. ledna 2000 podala stěžovatelka ústavní stížnost, ve které namítala porušení práva na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem vedený v přiměřené lhůtě.

21. Ústavní soud dne 10. května 2000 ústavní stížnost odmítl zčásti pro nevyčerpání procesních prostředků a zčásti pro zjevnou neopodstatněnost. V prvé řadě uvedl, že není příslušný k projednání námítky podjatosti soudce A. Z., neboť ústavní stížnost nesměřovala proti rozhodnutí ze dne 4. října 1996 (týkajícího se námítky podjatosti) a stěžovatelka tuto námitku nezahrnula do svého odvolání ze dne 30. října 1997. V souvislosti s délkou řízení byl Ústavní soud nucen konstatovat vznik neopodstatněných průtahů, což jej ovšem neopravňovalo ke zrušení napadeného rozhodnutí. U zbývajících námitek se podle Ústavního soudu jed-

nalo o názorový spor ohledně závěrů soudů nižších stupňů, které dle jeho názoru celou věc i argumenty stěžovatelky náležitě posoudily.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

22. Stěžovatelka tvrdí, že její věc nebyla projednána v přiměřené lhůtě ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

A. Tvrzení stran

1. Vláda

23. Vláda v první řadě tvrdila, že délku řízení lze vysvětlit složitostí věci, neboť spor mezi účastníky řízení spočíval ve výkladu výrazu „po provedení privatizačního projektu“ obsaženého ve smlouvě ze dne 10. září 1991. Bylo též třeba vyslechnout svědka. Teprve na základě všech shromážděných důkazů dospěly soudy k závěru, že skutečným předmětem smlouvy uzavřené mezi stěžovatelkou a státním podnikem bylo založení podniku se zahraničním kapitálem a nikoli vypracování privatizačního projektu a získání zahraničního partnera jakožto kupujícího, jak tvrdila stěžovatelka.

24. Vláda přiznala, že stěžovatelka svým chováním nezpůsobila podstatnější průtahy, kromě dvou časových prodlev způsobených opožděným zaplacením soudního poplatku a nemocí jejího právního zástupce. Stěžovatelka nicméně způsobila prodloužení délky řízení tím, že se odvolala proti rozsudku soudu prvního stupně a podala ústavní stížnost.

25. Vláda dále zdůrazňuje, že národní soudy postupovaly s nejvyšší možnou rychlostí. Připustila, že délka řízení byla ovlivněna pracovním přetížením obchodního soudu, na nějž byly převedeny věci, které byly do té doby projednávány státní arbitráží. Vláda konečně podotkla, že předmět daného řízení nevyžadoval, aby věc byla projednána přednostně. Stěžovatelka neprokázala žádný důležitý zájem, který by byl důvodem pro zvlášť urychlený postup soudů v dané věci.

2. Stěžovatelka

26. Stěžovatelka s tvrzením vlády nesouhlasila. Zejména uvedla, že soudní poplatek ve výši 25 600 Kč (813 €) uhradila dne 7. září 1992, tedy neprodleně poté, kdy k tomu byla obchodním soudem vyzvána, neboť úhrada takové částky nebyla v okamžiku podání žaloby možná.

B. Hodnocení soudu

27. Soud poznamenává, že předmětné řízení bylo zahájeno dne 2. června 1992 a skončilo rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 10. května 2000. Trvalo tedy téměř osm let pro tři stupně soudní soustavy.

28. Soud již mnohokrát posuzoval případy, které nastolovaly obdobné otázky jako v projednávané věci, a dospěl v nich k závěru o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy (viz například *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, ESLP 2000-VII).

29. Po posouzení všech skutečností, s nimiž byl seznámen, Soud prohlašuje, že vláda nepředložila žádnou skutečnost ani argument, který by v daném případě mohl vést k odlišnému závěru. S ohledem na svou judikaturu v dané oblasti se Soud domnívá, že řízení bylo v daném případě příliš zdlouhavé a neodpovídalo požadavku na „přiměřenou lhůtu“.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tudíž došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

30. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

31. Stěžovatelka požaduje náhradu materiální škody ve výši 352 000 Kč (11 731 €), která má odpovídat finanční ztrátě utrpěné v důsledku délky řízení.

Dále požaduje náhradu morální újmy, kterou vyčíslila na částku 2 000 €.

32. Vláda s požadavkem stěžovatelky na náhradu materiální škody nesouhlasí. Částku, kterou stěžovatelka požaduje z titulu morální újmy, považuje vláda za přiměřenou.

33. Soud připomíná, že v dané věci dospěl k závěru o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy z důvodu délky předmětného řízení. Náhradu lze tedy poskytnout pouze za újmu způsobenou tímto porušením Úmluvy.

34. Soud neshledal žádný vztah příčinné souvislosti mezi zjištěným porušením Úmluvy a tvrzenou materiální škodou, a tento návrh proto zamítá. Soud na druhou stranu připouští, že stěžovatelka utrpěla jistou morální újmu (*Comingersoll S. A. proti Portugalsku*, [velký senát], č. 35382/97, § 35-36, ESLP 2000-IV). Z tohoto titulu Soud na spravedlivém základě přiznává stěžovateli částku 2 000 €.

B. Náklady řízení

35. Stěžovatelka požaduje také částku 42 668 Kč (1 422 €) z titulu nákladů řízení před Ústavním soudem, k čemuž předkládá související podklady.

36. Vláda tuto částku považuje za přemrštěnou a navrhuje přiznat stěžovateli 400 € z titulu vynaložených nákladů řízení.

37. V souladu s judikaturou Soudu lze stěžovateli přiznat náhradu nákladů řízení pouze v takové výši, v jaké je prokázána jejich reálnost, nezbytnost a účelnost vynaložené částky. S ohledem na dostupné informace a na výše uvedená kritéria považuje Soud v daném případě za přiměřenou náhradu veškerých nákladů řízení celkovou částku 1 422 €, kterou tímto stěžovateli přiznává.

C. Úroky z prodlení

38. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální záůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
2. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelce zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, následující částky, které se převedou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení:
 - i. 2 000 € (dva tisíce euro) jako náhradu morální újmy;
 - ii. 1 422 € (jeden tisíc čtyři sta dvacet dva euro) jako náhradu nákladů řízení;
 - iii. případnou částku daně související s výše uvedenými částkami;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
3. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 7. června 2005 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. NAISMITH
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda